మురళి వూదే పాపడు

ఆవులు ఆనందంగా గడ్డి మేస్తున్నాయి.

కొంత దూరంగా ఒక పిల్లవాడు చెట్టు కొమ్మమీద కూర్చొని పిల్లనగ్రోవి ఊదుతున్నాడు. ఆవులు పాట వింటూ తలూపుతున్నాయి. గాలిలో తేలిపోతున్న పిట్టలు ఎగరడం ఆపి ఆ చెట్టు కొమ్మలమీద వాలుతున్నాయి. ఆకాశంలో ప్రయాణం చేస్తున్న మేఘాలు పాట కోసం దిగొచ్చి సన్నని చినుకులు రాలుస్తున్నాయి.

ఒక అమ్మాయి బండెక్కి వెళ్తున్నదల్లా ఆగి పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చింది.

పిల్లవాడు మురళి ఊదడం ఆపి ఆమెవంక చూశాడు.

"పాపడా పాపడా, నువ్వెవరివి?" అడిగిందా అమ్మాయి మెరిపించే కళ్లతో.

"నేనీ ఆవులు కాసే పిల్లవాణ్ణి!" కొమ్మమీంచి చెప్పాడు మురళి ఊదే పిల్లవాడు.

"పాపడా పాపడా, ఆవుల పాపడా! పాట ఎందుకు ఆపావు?" అందా అమ్మాయి.

"సూర్యుడు పడమట కుంగిపోతున్నాడు. ఆవులు మళ్లించే వేళయింది," అన్నాడు మురళి ఊదే పిల్లవాడు.

"పాపడా పాపడా, మురళి ఊదే పాపడా! నాకోసం ఆ పాట మళ్ళీ పాడవూ?" అందా అమ్మాయి.

ఆవుల పాపడు మళ్లీ మురళి పాట పాడాడు.

ఆ అమ్మాయి పాట విన్న ఆనందంలో మైమరచి ఆడింది.

"పాపడా, పాపడా, మురళి ఊదే పాపడా! రేపు మళ్ళీ వచ్చి పాట పాడతావా?" అడిగిందా అమ్మాయి.

"రోజూ ఇక్కడికొస్తాను. ఈ చెట్లలో, పుట్టల్లో ఆడతాను. గడ్డి బయళ్లలో ఆవుల్ని మేపుతాను. ఈ కొమ్మనెక్కి మురళి పాట పాడతాను," అన్నాడు మురళి ఊదే పాపడు.

"పాపడా పాపడా, అయితే రేపు మళ్లీ వస్తాను," అందా అమ్మాయి.

మర్నాడు ఆ పిల్లవాడు అదే చెట్టు కొమ్మమీద మురళి పాట పాడుతున్నాడు.

బండిమీద ఆ అమ్మాయి మళ్లీ వచ్చింది.

"పాపడా పాపడా, మురళి ఊదే పాపడా! కొత్త పాట పాడు!" అంది.

మురళి ఊదే పాపడు ఆమెకోసం కొత్త పాట పాడాడు.

ఆ తర్వాత ఇద్దరూ కలిసి చెట్లలో, పుట్టల్లో ఆడుకున్నారు. పచ్చిక బయళ్ళలో పరుగులు తీశారు.

సాయంత్రం మురళి ఊదే పాపడు చెట్టు కొమ్మనెక్కి మళ్లీ మురళి పాట పాడాడు.

"పాపడా పాపడా, మురళి ఊదే పాపడా! నేను రోజూ వస్తాను, రోజూ నాకోసం నువ్వో కొత్త పాట పాడు!" అందా అమ్మాయి.

ఆ రోజునుంచీ ఆ అమ్మాయి మురళి పాట కోసం ప్రతిరోజూ అక్కడికొస్తుంది. మురళి ఊదే పాపడు రోజూ ఆమెకో కొత్త పాట వినిపిస్తాడు. ఇద్దరూ చెట్లల్లో, పుట్టల్లో, పచ్చిక బయళ్లలో మళ్లీ మళ్లీ ఆడతారు. మళ్ళీ మళ్ళీ మురళి ఊదే పాపడు ఆ అమ్మాయికి పాట పాడి వినిపిస్తాడు.

వసంతం వెళ్లిపోయింది. ఎండాకాలం వచ్చింది. ఎండాకాలం వెళ్లిపోయింది. వానాకాలం వచ్చింది.

వానాకాలం వచ్చింది – వానలు మాత్రం రాలేదు.

ఆవులు ఆకాశం వంక చూశాయి. వానలు మాత్రం రాలేదు.

పచ్చిక బయళ్లు వట్టిపోయాయి. వానలు మాత్రం రాలేదు.

పిట్టలు దాహంతో అల్లాడిపోయాయి. వానలు మాత్రం రాలేదు.

ఒకరోజు అమ్మాయి ఎప్పట్లాగే బండిమీద వెళ్లింది.

మురళి ఊదే పాపడు గమ్మున కూర్చున్నాడు. అతని చేతుల్లో మురళి జాలిగా చూస్తోంది.

"పాపడా పాపడా, మురళి ఊదే పాపడా! ఎందుకు ఊరికే కూర్చున్నావు?" అడిగిందా అమ్మాయి.

"గడ్డి బయళ్లు వట్టిపోయాయి. ఆవుల డొక్కలు ఎండిపోయాయి. నేనింక పాడలేను!" అన్నాడు మురళి ఊదే పాపడు.

"పాపడా పాపడా, మురళి ఊదే పాపడా! ఎందుకు గడ్డిబయళ్లు వట్టిపోయాయి? ఎందుకు ఆవుల డొక్కలు ఎండిపోయాయి?" అడిగిందా అమ్మాయి.

"వానాకాలం వచ్చింది. వానలు మాత్రం రాలేదు. నేల నెర్రలు చీలింది. వానలు మాత్రం రాలేదు. గడ్డి బయళ్ళు వట్టిపోయాయి. ఆవుల డొక్కలు ఎండిపోయాయి. నా చేతి మురళి మూగవోయింది. నా పాట కూడా ఆగిపోయింది!" అన్నాడు మురళి ఊదే పాపడు.

"పాపడా పాపడా! గడ్డి బయళ్లు వట్టిపోతే పోయాయి. ఆవుల డొక్కలు ఎండిపోతే పోయాయి. నువ్వు మాత్రం పాట ఆపకు!" అందా అమ్మాయి.

"ఆవుల డొక్కలు ఎండిపోతే నా మురళి కూడా మూగవోయింది. నా పాట కూడా ఆగిపోయింది. నువ్వు మళ్లీ రావద్దు. పాట పాడమని నన్నడగొద్దు," అన్నాడు మురళి ఊదే పాపడు.

ఆ అమ్మాయి చిన్ని గుండె బాధతో మూలిగింది.

అమాయకమైన నల్లని కళ్లు నీళ్లతో నిండిపోయాయి.

"పాపడా, పాపడా, మురళి ఊదే పాపడా! నేల ఎందుకు చీలింది? వాన ఎందుకు రాలేదు?" అని అడిగింది.

"చెట్లూ పుట్టలూ నరికేస్తున్నారు. మబ్బుకు అలక తెప్పిస్తున్నారు. వానలు అందుకు రామంటున్నాయి. నేలలు అందుకు చీలిపోతున్నాయి!" అన్నాడు మురళి ఊదే పాపడు.

"పాపడా పాపడా, చెట్లూ, పుట్టలూ ఎందుకు నరికేస్తున్నారు? మబ్బుకు కోపం ఎందుకు తెప్పిస్తున్నారు?" అని అడిగిందా అమ్మాయి.

"అదేమో నాకేం తెలుసు? అది మీవాళ్లనే అడుగు. చెట్లూ, పుట్టలు వాళ్లే నరుకుతున్నారు. మబ్బుకు కోపం వాళ్లే తెప్పిస్తున్నారు," అన్నాడు మురళి ఊదే పాపడు.

"అయితే మరి వాళ్లేనా! పాపడా, పాపడా, మరేం దిగులుపడకు. వాళ్లంతా నావాళ్లేలే. మా నాన్నగారు ఊళ్లేలే నాన్నగారు. ఆయన్తో చెప్పి చెట్లూ పుట్టలు నరకడం ఆపిస్తాను. నువ్వేం దిగులు పడకేం!" అని చెప్పి ఆ అమ్మాయి తన ఊళ్లేలే నాన్నగారి దగ్గరికి వెళ్ళింది.

"నాన్నగారూ నాన్నగారూ, ఊళ్లేలే నాన్నగారూ! చెట్లూ పుట్టలు ఎందుకు నరికిస్తున్నారు? మబ్బుకు కోపం ఎందుకు తెప్పిస్తున్నారు?" అని అడిగింది.

"ఎందుకు చెట్లు? ఎందుకు పుట్టలు? భవనాలు కడితే బోలెడు డబ్బొస్తుంది. నా చిట్టితల్లికి వంటినిండా బంగారం వస్తుంది!" అన్నారు ఊళ్లేలే నాన్నగారు.

"నాన్నగారూ నాన్నగారూ, ఊళ్లేలే నాన్నగారూ! నాకు భవనాలొద్దు. నాకు బంగారం వద్దు. చెట్లు నరకడం ఆపించండి. మళ్లీ వానలు కురిపించండి!" అందా అమ్మాయి.

"ఇలాంటివి చిన్నపిల్లలకు తెలుస్తాయా? నాలుగు చెట్లు నరకనందుకే మబ్బులు మెచ్చి కురుస్తాయా? మబ్బుల విషయం ఆలోచించకు. వెళ్లి ఆడుకో, ప్రశ్నలు వేయకు!" అన్నారు ఊళ్లేలే నాన్నగారు.

ఆ అమ్మాయి వెళ్లి ఆడలేదు, విచారపడడం మానలేదు.

మర్నాడు ఆమె వెళ్లేసరికి మురళి ఊదే పాపడు ఎక్కడికో బయల్దేరుతున్నాడు.

"పాపడా! పాపడా, మురళి ఊదే పాపడా! ఎక్కడికి నువ్వు వెళుతున్నావు?" అనడిగిందా అమ్మాయి.

"నేనెక్కి కూర్చునే చెట్టు కూడా నిన్నటితో మీ వాళ్లు నరికిపారేశారు. రాతి మిద్దెలు లేవబోయే ఈ చోట నాకూ, నా మురళికీ ఇంకేం పని లేదు. అది చెప్పడానికే ఉన్నాను. ఇంక నేను వెళతాను!" అన్నాడు మురళి ఊదే పాపడు.

"పాపడా పాపడా, మురళి ఊదే పాపడా! నువ్వెక్కడికీ వెళ్ళకు. నువ్వు మరి వెళ్లిపోతే నాతో కలిసి ఆడేదెవరు? మురళి పాట పాడేదెవరు?" అందా అమ్మాయి.

"చెట్లలో పుట్టల్లో పచ్చిక బయళ్ళలో గాలిమీద సాగుతూ తేలిపోయే నా పాట రాతిగోడల కేసి తల బాదుకోలేదు. నేను వెళ్లక తప్పదు. నువ్వు నన్నాపకు!" అన్నాడు మురళి ఊదే పాపడు.

"పాపడా పాపడా, మురళి ఊదే పాపడా! నువ్వు మళ్లీ ఎప్పుడొస్తావు?" కన్నీళ్లతో అడిగిందా అమ్మాయి.

"చెట్లూ చేమలతో ఈ నేలంతా మురిసిపోవాలి. ఆకాశంలో సాగిపోయే మబ్బులు కిందికి దిగి రావాలి. వానజల్లుతో ఈ నేల తడిసి పునీతం కావాలి. అప్పుడే మళ్లీ వస్తాను. నా పాట నీకు వినిపిస్తాను," అన్నాడు మురళి ఊదే పాపడు.

"పాపడా పాపడా నన్ను మాత్రం మరచిపోకు!" చెయ్యి ఊపుతూ అందా అమ్మాయి.

నేలమీద చెట్లూ పుట్టలు అన్నీ తుడిచిపెట్టుకుపోయాయి. ఏవైపు చూసినా రాతిగోడలు వెలిశాయి. ఊళ్లేలే నాన్నగారికి డబ్బులు చాలా వచ్చాయి. అమ్మాయికి వంటినిండా బంగారు నగలు తెచ్చాయి.

అమ్మాయి మాత్రం వాటిని తొడగలేదు. దూరంగా నగలు విసిరేసింది.

రోజూ ఆమె ఇంటి మేడమీద పడుకుని ఆకాశం వంక విప్పారిన కళ్లతో చూస్తుంది. ఒక్క మబ్బు తునకైనా లేదు. ఒక్క వాన చినుకైనా రాదు.

వానాకాలం వెళ్లింది. మళ్లీ వానాకాలం వచ్చింది. ఆ వానాకాలం వెళ్లింది. ఇంకో వానాకాలం వచ్చింది. వానలు మాత్రం రాలేదు. మురళి ఊదే పాపడి జాడ లేదు.

ఒకరోజు ఊళ్లేలే నాన్నగారు కూతురికి ఇష్టమని ఒక పిల్లనగ్రోవి పట్టుకొచ్చాడు.

అది చూస్తూనే ఆ అమ్మాయి "వచ్చాడా?" అంటూ ఆత్రంగా గుమ్మంవైపు పరిగెత్తింది.

ఊళ్లేలే నాన్నగారు ఆమెను పట్టుకున్నారు.

"ఎక్కడికలా పరిగెడతావ్? పరిగెడితే పడిపోతావ్! ఇదిగో పిల్లనగ్రోవి. ఇది చూసైనా దిగులు మానుకో. పారేసిన నగలు తీసి వంటినిండా పెట్టుకో!" అన్నాడు.

ఆ అమ్మాయి ఆ రోజు ఆ పిల్లనగ్రోవిని దగ్గర పెట్టుకు పడుకుంది. మబ్బు తునకకోసం ఆకాశం కేసి చూసింది. చిత్రంగా ఆకాశం ఆమె కళ్లముందు ఒక్కసారిగా తెరుచుకుంది. ఎక్కడో తారల దారుల వెంట ఆకాశానికెంతో అవతల ఒక సుందరనందనవనం ఆమె కళ్లకు కనిపించింది.

ఆ నందనవనం నిండా ఎన్నో చెట్లు, ఎన్నో పూలు, ఎన్నో పక్షులు, మురళి ఊదే పాపడు ఒక చెట్టు కొమ్మమీద కూర్చుని మురళి ఊదుతున్నాడు. చుట్టూ కొన్ని వందల వేల ఆవులు పాటకు తలూపుతూ పచ్చిక మేస్తున్నాయి.

అది చూస్తూనే, "పాపడా పాపడా, మురళి ఊదే పాపడా!" అని అమ్మాయి కేక వేసింది.

మురళి ఊదే పాపడు పాట ఆపి అమ్మాయి వంక చూశాడు. అతని పెదవుల మీద ఎంతో అందమైన చిరునవ్వు లాస్యం చేస్తోంది. దివ్య తేజస్సుతో అతను వెలిగిపోతున్నాడు.

"పాపడా పాపడా, మురళి ఊదే పాపడా! నువ్వక్కడ ఆకాశంలో ఏం చేస్తున్నావు?" అని అడిగిందా అమ్మాయి.

"ఇది ఆకాశం కాదు. ఆకాశం కంటే ఇంకా ఎంతో దూరం. ఇక్కడ రాతి మేడలు లేవు. ఎటు చూసినా చెట్లు. ఎటు చూసినా పచ్చిక బయళ్లు. ఇక్కడ మబ్బులు అలగవు. రోజూ అమృతం కురుస్తూ ఉంటుంది. ఇదొక అద్భుతమైన చోటు," అన్నాడు మురళి ఊదే పాపడు.

"పాపడా పాపడా, మురళి ఊదే పాపడా! అక్కడికి నువ్వెలా వెళ్లావు?" అని అడిగిందా అమ్మాయి.

"రాతి గుండెల మనుషుల మధ్య ఎన్నో దేశాలు తిరిగాను. ఎటు చూసినా రాతిగోడలు లేవడం చూశాను. ఎవరూ కూల్చలేని గొప్ప గొప్ప రాతిగోడలు, మనుషులకూ మనుషులకూ మధ్య రాతిగోడలు. కొట్టుకు చావడంలో కొందరు, డబ్బు సంపాయించడంలో కొందరు మునిగి తేలుతున్నారు. ప్రకృతిని ప్రేమించలేని వాళ్ల మధ్య నాకూ, నా మురళికీ చోటు లేదు. అందుకే ఇక్కడికి వచ్చేశాను. ఇదే నా చోటు. ఇంకెప్పుడూ నేను మళ్లీ అక్కడికి రాను. కలకాలం ఇక్కడే మురళి పాట పాడుకుంటాను!" అంటూ మురళి ఊదే పాపడు మళ్లీ పిల్లనగ్రోవి అందుకున్నాడు.

ఆ పాత మధురమైన సంగీతానికి మళ్లీ ఆవులు తలూపనారంభించాయి. మళ్లీ పిట్టలు గంతులేస్తూ ఎగరనారంభించాయి. మబ్బులు అమృతం కురిపిస్తున్నాయి.

"పాపడా! నేనూ అక్కడికి వస్తాను!" కేకేసిందా అమ్మాయి.

సరిగ్గా అదే సమయంలో ఆకాశం మళ్లీ మూసుకుపోయింది. పాట మళ్లీ ఆగిపోయింది.

"పాపడా!" అని అరుస్తూ ఆ అమ్మాయి చేతులు చాచి ముందుకు పరుగెత్తింది.

ఆ మర్నాడు ఊళ్లేలే నాన్నగారు వచ్చి చూసేసరికి ఆ అమ్మాయి రాతిగోడల మధ్య నిర్జీవంగా పడుంది.

ఆమె విసిరేసిన బంగారు నగలు వెలవెలబోయి చూస్తున్నాయి.

ఊళ్లేలే నాన్నగారు నేలమీద కూలబడ్డారు.

ఆ అమ్మాయిని సమాధి చేసిన చోటనే చిత్రంగా ఒక అందమైన చెట్టు మొలిచింది. వానకారు అవసరం లేని చెట్టు. అమృతంతో పెరిగే చెట్టు.

భూమండలం మీద మిగిలిన ఒకే ఒక చెట్టు.

ఆ చెట్టు నీడలో విశ్రమించడానికి ఎక్కడెక్కడి నుంచో జనం వస్తుంటారు.

అలా విశ్రమించినవారికి రహస్యంగా ఒక పిల్లనగ్రోవి పాట వినిపిస్తుందని చెబుతారు.

ఆంధ్రప్రభ సచిత్ర వారపత్రిక, అక్టోబర్ 1995